

www.magyar nemzet.hu internetes oldalon 2020. október 12. napján „Meseország: mit mond a tudomány?” címmel megjelent cikkben a felperes által kiadott Meseország mindenkié című könyvet a pedofiliához, a [REDACTED] felperest pedig egy pedofil szervezethez hasonlította.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül a www.magyar nemzet.hu oldalon bocsánatkérés formájában fejezze ki sajnálkozását a jogsértésért, amelyet a fenti cikkbe ágyazva, annak elérhetősége idejére, de legalább 30 napig, a cikkel azonos betűtípussal és betűméretben közöljön, továbbá azt 24 órára tegye elérhetővé a sajtótermék kezdőlapján.

Kötelezte továbbá az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.000.000 forint sérelemdíjat, továbbá 63.500 forint perköltséget, valamint az államnak a nemzeti adó- és vámhatóság külön felhívására 60.000 forint feljegyzett eljárási illetéket.

- [2] Határozatának indokolásában hivatkozott az Alaptörvény IX. cikkére, a Ptk. 2:42. § (2) bekezdésére, a 2:43. § d) pontjára, a 2:44. §-ára, a 2:45. § (2) bekezdésére, valamint a 2:52. §-ára.
- [3] Rögzítette, miszerint a peres felek egyetértettek abban, hogy a cikknek a felperesre vonatkozó része véleménynek minősül, ezért a tényállítás és a vélemény közlésének elhatárolása körében nem kellett vizsgálnia.
- [4] Kiemelte, hogy az Alaptörvény IX. cikkének (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.
- [5] A perbeli írás közérdeklődésre számot tartó kérdést tárgyalt, a megjelentetett kiadvány kapcsán kialakulóban lévő társadalmi vita apropóján a homoszexualitás okaival foglalkozott. A cikk a közügyek szabad vitatását érinti, ezáltal a közlés automatikusan a véleménynyilvánítási szabadság nyújtotta magasabb szintű oltalmat élvezi. A Ptk. rendelkezései szerint a közügyek szabad vitatását szolgáló véleménynyilvánítás csak a szükséges és arányos mértékben korlátozhatja a közéleti szereplő személyiségi jogainak védelmét. A politikai véleményszabadság fókuszában elsősorban maguk a közügyek, nem pedig a közszereplők állnak, a közügyekre vonatkozó szólások mindegyike fokozott védelem alá tartozik és ezáltal korlátozza az általa érintettek személyiségi jogainak védelmét.
- [6] A jogalkalmazók a közügyek szabad vitatását biztosító tesztekkel dolgoztak ki arra nézve, hogy mikor kell meghajolnia a szólásszabadságnak a közéleti szereplő emberi méltóságával, illetve magánéletével, vagy jóhírnevével szemben.
- [7] A közszereplőkre vonatkozó követelményeket a felperesre, mint szervezetre is kell vonatkoztatni, aki nyilvánvalóan a közéleti szereplőkkel esik egy tekintet alá, bírálhatósága ezért tág határok között mozog.
- [8] Két tényezőt kellett a fentiek alapján vizsgálnia. Egyrészt azt, hogy a felperessel, mint szervezettel szemben - amely becsülettel, mint az embert megillető minőséggel nyilvánvalóan nem rendelkezhet - a véleménynyilvánítás szabadsága korlátozható-e. Megilleti-e a felperest személyiségvédelem, figyelemmel arra, hogy a becsületsértés megállapítása fogalmilag kizárt a vonatkozásban.
- [9] Másrészt azt, hogy a véleménynyilvánítás gyakorlása eredményezheti-e a Ptk. 2:45. § (2) bekezdésében foglalt megállapítását. A véleménynyilvánítás szabadságával szemben a jogi személyeket is megilletheti a személyiségvédelem, ha az értékítélet a személyüket nem a

közügyek vitatása körében, nem közéleti tevékenységükkel kapcsolatban érinti. A Ptk. 2:45. § (2) bekezdésében foglaltak nem jelentenek taxatív felsorolást, hiszen a jogszabály a „különösen” szót alkalmazza, ebből az következik, hogy a felperes jóhírnevét nemcsak valótlan tény állításával, híresztelésével, vagy valós tény hamis színben történő feltüntetésével lehet megsérteni. A jogalkotó nem akarta a jogalkalmazást ezen tipikus esetekre szorítani, hanem tágabb teret szabott részére, figyelemmel a személyiségi jog megsértése változatos lehetőségeire.

- [10] A felperes jóhírnevét a társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas, kifejezőmódjában indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás is sértheti. Azt kellett tehát megítélnie, hogy ezen vélemény sérti-e a felperes jóhírnevét, az alkalmas-e a társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására, kifejezőmódjában indokolatlanul bántónak minősíthető-e és túlmutat-e a közéleti tevékenységén.
- [11] A pedofília szónak kizárólag a laikus, a mindennapokban használatos jelentésével foglalkozott. Eszerint a pedofília felnőtt személy részéről egy gyermek irányába megnyilvánuló szexuális érdeklődés és a vele folytatott erőszakos szexuális tevékenység, az egyik legsúlyosabb nemi erkölcs elleni bűntett. Hangsúlyozta, hogy a felperesi szervezet nem önmagában létezik, az a tagjainak összességével egyenlő.
- [12] Azon alperesi védekezés vonatkozásában, miszerint a cikk célközönsége a jobboldali, konzervatív olvasóközönségből áll, rámutatott arra, hogy az írást bárki olvashatta, nemcsak jobboldali, konzervatív olvasók, továbbá az a feltételezés, hogy a jobboldali olvasók megértik az esetleges túlzó jelzőket, még valósnak bizonyulása esetén sincs összefüggésben azzal, hogy a személyében érintett felperesre ez milyen módon hatott.
- [13] Sem a Meseország Mindenkié című könyvben, sem a felperes tevékenységében nem merül fel a pedofília jelensége. Arra pedig különösen nem tett utalást sem a felperes, hogy helyeselné, vagy legitimálná a gyermekekkel folytatott szexuális aktust. Ezzel ellentétes tény az alperes sem állított a perben.
- [14] Az alperes álláspontja szerint a hasonlat ugyan erős volt, de ezt a felperesnek túrnie kell. A felperes kiadványának és magának a felperesnek a pedofiliához hasonlítása olyan súlyosan sértő, indokolatlanul bántó, dehonesztáló, minden alapot nélkülöző vélemény, amelyet a felperesnek nem kell túrnie és alkalmas arra, hogy társadalmi megítélését hátrányosan érintse, ahogy ez ténylegesen be is következett. A felperes közéleti tevékenységéhez semmilyen módon nem köthető a gyermekek sérelmére elkövetett egyik legsúlyosabb bűncselekmény, azt nemhogy nem támogatja, hanem maga is elítéli. A felperes éppen a társadalmi kirekesztés ellen, a kisebbségek, a hátrányos helyzetű csoportok elfogadásának növelése érdekében adta ki a könyvet.
- [15] Mindezek alapján megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. Az objektív jogkövetkezmény alkalmazását indokoltan találta, elégtételadás körében elrendelte a bocsánatkérés megjelentetését. E körben hivatkozott arra is, hogy az általa elrendelt mód alkalmas arra, hogy azt mindenki megismerhesse.
- [16] A sérelemdíj fizetése körében arra hivatkozott, hogy nemcsak a köztudomású doktrinát vette alapul. Az alperes terhére értékelte, hogy nagy nyilvánosság előtt keltette rossz hírét a felperesnek. A csoport tagjait az egyik legsúlyosabb társadalmi stigmával, a pedofiliával illeték minden alap nélkül. A felróhatóság körében értékelte, hogy az alperes tudatosan

használta ezen jelzöt. Értékelte azt is, hogy a felperes előadása alapján a meghívások száma drasztikusan lecsökkent és a szervezet tagjai, a velük együttműködő személyek atrocitásokról számoltak be.

- [17] A közlés tényállításként történő esetleges minősítésére vonatkozó felperesi jogi érvelést nem vizsgálta, hiszen a kereset alapossága az elsődleges érvei alapján is megállapítható volt.
- [18] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet változtassa meg és a felperes keresetét teljes egészében utasítsa el.
- [19] A fellebbezésben írtak szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, miszerint a perbeli cikk közügyet, közérdeklődésre számot tartó kérdést tárgyalt, így az a véleménynyilvánítási szabadság magasabb szintű oltalmát élvezi. A közlések megfogalmazására szubjektív alapú véleménycikkben került sor, azok véleménynek való nyilvánítása önmagában megalapozza a kereset elutasítását.
- [20] A pedofília mindennapos jelentése nem a gyermekek sérelmére elkövetett szexuális erőszak, ahogy azt az ítélet tartalmazza, hanem hétköznapi szóhasználatban az a gyermekek iránti szexuális vonzódást jelenti, ez nem büntetőjogi kategória. Nem állította azt cikkében, hogy a felperes egy pedofil bűnöző, hanem azt közölte, hogy a könyv kiadása az óvodások és kisiskolások vonatkozásában a pedofiliához, mint betegséghez hasonlóan ítélandó meg. Természetes személy vonatkozásában állapítható meg ez a betegség, a felperesi szervezettel szemben az egyáltalán nem értelmezhető.
- [21] Éppen a közlés vélemény jellegét erősíti annak érzékeltetése, hogy milyen káros hatása lehet annak, ha az embereknek a homoszexuálisok iránti toleranciára való nevelése nem megfelelő életkorban kezdődik el. A közlések súlyossága nem ér el olyan szintet, ahol már az alperes Alaptörvény által biztosított joga ne élvezne elsőbbséget a felperes bármely személyiségi jogával szemben. Az értékítéletre, az egyén személyes véleményére a szabad véleménynyilvánításhoz való jog minden esetben kiterjed, függetlenül a kifejtett vélemény érték- és valóságtartalmától.
- [22] Objektív jogkövetkezményként az elégtételadás főoldalon való közzététele nem indokolt, bocsánatkérésre egyébként sem kötelezhető.
- [23] A sérelemdíj rendkívül eltúlzott, annak mértékét nem a felperes céljai és tagjainak helyzete alapján kell megítélni, hanem annak mentén, hogy az arányban álljon az elkövetett állítólagos jogsérelemmel.
- [24] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.
- [25] Hangsúlyozta, hogy az alperesi írás a pedofília tekintetében nem tekinthető semmilyen értelemben természettudományos megalapozottságúnak, nem épül semmilyen objektív adatra.
- [26] A vélemény egyaránt lehet értékítélet és tényállítás. A cikk peresített részei fogalmilag kizárólag értékítéletnek tekinthetők, mivel a pedofília jogi személyre értelmezhetetlen tényként. Az alperesi cikk a pedofiliának semmilyen tudományos magyarázatát, vagy arról alkotott értékítéletet nem mutat be. A cikk kontextusa egy közéleti vita, amely a kiadványa kapcsán indult. A vita során a gyermekek nevelésével kapcsolatosan eltérő politikai oldalak

különbféle hangsúlyokat tulajdonítanak valós, vagy fiktív veszélyeknek, ténylegesen elkövetett, vagy csak szóban hangoztatott értékeknek. A szerző az egyik oldal, egy általa tételezett balliberális véleményt állított szembe a miniszterelnök megnyilatkozásával. Idézett a 2021. évi LXXIX. törvény indokolásából, mely szerint „a gyermekekkel szembeni szexuális bűncselekmények a társadalomban, de a bűnözői körökben is egyértelműen megvetést váltanak ki, azok társadalmi megítélése szélsőségesen negatív.” A közvélekedésben nem válik el a vonzalom és annak talaján megvalósított cselekmény. Még maga a vonzalom is társadalmi megvetést, gyűlöletet és haragot vált ki. A cikk a legapróbb distinkció hiányában a társadalmilag egyértelműen elítélt, bűn és gyűlölet kiváltására alkalmas magatartással hozza összefüggésbe. Az alperesi cikk pusztá értékítélet, de ténybeli alapja nincsen.

- [27] Hivatkozott arra, hogy a társadalmi szervezetek jóhírnevét a Ptk. védi, ezzel szemben nem állhat az alperes „kvázi” korlátozhatatlan véleménynyilvánításhoz való joga. A közhatalmat gyakorló közszereplő természetes személyek tűrőképessége sem korlátlan, ahogy a szervezeté sem a pedofil jelző esetén.
- [28] A bocsánatkérést illetően a bírói gyakorlat szerint elégtételadásra kötelezhető jogi személy is, a címlapon való 24 órás közzétételben pedig semmiféle túlzás nincsen.
- [29] A sérelemdíj vonatkozásában hangsúlyozta, hogy az ítéletben szereplő összeg nemhogy eltúlzott, de kifejezetten nagylelkű, ennek kizárólagos oka a rendkívül alacsony összegeket megállapító, feltűnően súlytalan bírói gyakorlat.
- [30] Az alperes fellebbezése megalapozott.
- [31] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ilyen körülményre egyébként a fellebbező alperes sem hivatkozott. A másodfokú bíróság ezért a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfelelően az ügy érdemében határozott és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az alábbiak szerint egészben megváltoztatta és a keresetet elutasította.
- [32] Magyarország Alaptörvénye I. cikkének (4) bekezdése szerint a törvény alapján létrehozott jogalanyok számára is biztosítottak azok az alapvető jogok, valamint őket is terhelik azok a kötelezettségek, amelyek természetüknél fogva nem csak az emberre vonatkoznak.
- [33] A felperesi egyesület a Ptk. 3:63. § (1) bekezdése alapján jogi személy. A Ptk. 3:1. § (2) bekezdése alapján a jogi személy jogképessége kiterjed minden olyan jogra és kötelezettségre, amely jellegénél fogva nem csupán az emberhez fűződhet. A (3) bekezdés szerint a jogi személy személyhez fűződő jogaira a személyiségi jogokra vonatkozó szabályokat kell alkalmazni, kivéve, ha a védelem jellegénél fogva csupán az embert illelheti meg.
- [34] A nevesített személyiségi jogok egyike, a becsülethez való jog csak természetes személyeket illelheti meg, a jóhírnévhez való jogának védelmére azonban jogi személy, így a felperes is hivatkozhat. A felperes a keresetében maga is ezen személyiségi joga megsértése megtörténtének a megállapítását kérte.
- [35] A Ptk. 2:45. § (2) bekezdés alapján a jóhírnév megsértését jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő, valótlan tényről állít vagy híresztel, vagy valós tényről hamis színben tüntet fel. Egyetért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság azon érvelésével, miszerint ezen jogszabályhely példálózó jelleggel sorolja fel a jóhírnév megsértését

eredményező cselekményeket. Ezen nem taxatív felsorolás azonban az expressziók külvilág általi megismerhetőségére vonatkozik, és nem eredményezi azt, hogy a cselekménynek, a sérelmezett magatartásnak nem szükséges valamilyen módon, de tényre való utalást megvalósítania. A 3165/2021. (IV. 30.) AB határozat (Indokolás [44]) is azt támasztja alá, hogy jóhírnévhez való jog megsértése tényekhez kapcsolódó magatartással valósulhat meg. A joggyakorlat alapján a jogsértő cselekmény megvalósulhat úgy is, hogy az látszólag véleménynyilvánítást fejez ki, azonban valójában annak alapjául szolgáló tény fennállására is utal, és így értékítéletté válik.

- [36] Amennyiben a joggyakorlat nem követelné meg azt, hogy a jóhírnévhez való jog megsértéséhez az is szükséges, hogy a sértőnek állított magatartás az érintett személyre vonatkozóan valamilyen tényre utaljon, akkor ez azon eredménnyel is járna, hogy teljesen elmosódna két önállóan nevesített személyiségi jog, a becsülethez, valamint jóhírnévhez való jog közötti határvonal. Ezenfelül a nem természetes személyeket is felruházná a becsület védelméhez való joggal, holott ezen jog természeténél fogva csak az ember sajátja, így az Alaptörvény I. cikkének (4) bekezdése szerinti különbségtétel is megszűnne.
- [37] A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltáblának először abban kellett állást foglalnia, hogy a sérelmezett közlések tényállítások-e. Az ilyen típusú perekben is alkalmazandó PK 12. számú állásfoglalás alapján a közléseket tartalmazó írás teljes tartalmát volt szükséges értékelni, azt a maga egészében kellett vizsgálni. A kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni, a sajtóközlemény egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni, és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is.
- [38] A másodfokú bíróság utal arra, hogy maga a felperes is úgy nyilatkozott a keresetlevelében, miszerint az írás rá és kiadványára vonatkozó mondatai értékítéletnek minősülnek, nem tényállításnak. Azonban annak, hogy őt magát és a könyvét pedofilnak, pedofil szervezetnek nevezze az alperes, semmiféle ténybeli alapja nem volt.
- [39] Az értékítélet és tényállítás jogi megítélésének különbözősége körében szükséges felidézni a 13/2014. (IV. 18.) AB határozat Indokolás [37] pontját, amely szerint, „...az EJEB a már felhívott *Lingens kontra Ausztria* ügyben helyezkedett először arra az álláspontra, hogy egy-egy közlés megítélésekor szükséges különbséget tenni tényállítások és értékítéletek között. A különbségtétel lényege, hogy míg a tények valósága bizonyítást nyerhet, addig az értékítéletek bizonyíthatóságáról, vagyis azok igazságtartalmáról nem is lehet beszélni [*EJEB, Lingens kontra Ausztria* (9815/82), 1986. július 8., 42. bekezdése]. A különbségtétel jelentősége éppen ebben áll: az értékítéletek bizonyítását nem is lehet megkívánni, így azok önmagukban élvezik a véleményszabadság oltalmát...” Az Indoklás [40] pontja alapján „A véleményszabadság gyakorlásának határai a közügyeket érintő kérdésekben aszerint különböznek, hogy az adott közlés értékítéletnek, avagy tényállításnak minősül-e. Vagyis e minősítésnek azért kell összhangban állnia az Alaptörvény IX. cikkében biztosított véleményszabadság követelményeivel, mert egyben döntően és közvetlenül befolyásolja annak határait is, így az alapjog gyakorolhatóságát és tényleges érvényesülését. A véleményszabadság nemcsak bizonyos felfogások vagy eszmék, hanem magának a véleménynyilvánításnak a lehetősége előtt nyit szabad utat. Ebből következik, hogy a közügyeket érintő értékítéletek szabad folyása biztosított, hiszen a tényállításokkal szemben az értékítélet közös sajátossága, hogy igazságtartalmuk nem ellenőrizhető és nem igazolható.”
- [40] Az alperesi cikk értékelése körében egyetért a másodfokú bíróság azzal, hogy az

közérdeklődésre számot tartó kérdést tárgyalt, amelyről közéleti vita folyt, az a felperesi egyesület által kiadott Meseország mindenkié című könyv megjelenéséhez és annak társadalmi, politikai fogadtatásához kapcsolható.

- [41] Az írás érinti a miniszterelnök kapcsolódó nyilatkozatát, ismerteti a homoszexualitás kialakulása okainak a megítélését a genetikai hátteret feltáró kutatások eredményeinek bemutatásával és azt a következtetést vonja le, hogy kevés kivételtől eltekintve a homoszexualitás kialakulásánál a környezeti hatások szerepe felülírja a genetikai okokat. Ezek után azt a kérdést veti fel, hogy van-e valamilyen társadalmi, politikai felelősség, államérdek azzal kapcsolatban, hogy a pszichoszexuális fejlődésük során milyen hatás éri a gyermekeket. Az ebben a kérdéskörben felvázolt álláspontok közül a miniszterelnök álláspontjához kapcsolódik a cikkíró, azt tartja elfogadhatónak, mert megítélése szerint ezt támasztják alá a kutatási eredmények. Döntőnek tartja a környezeti hatásokat és ebből vezeti le azt, hogy mivel a gyermekek nem képesek kivédeni a negatív környezeti hatásokat, a társadalom, a kormány, a politika feladata, hogy ennek érdekében intézkedjen. Bírálja azokat az írás, akik nem fogadják el a tudomány eredményeit, ahogy a cikk fogalmaz: meg akarják akadályozni az alapismeretek, biztonságot adó egyértelműségek erős bevésését. Egyértelműen elítéli azokat, akik a gyermekek személyiségfejlődésébe akarnak beavatkozni, ezért elítéli a könyvet és az azt kiadó egyesületet is.
- [42] A sérelmezett közlések közvetlen szöveggörnyezete ez volt: „A Meseország mindenkié című könyvet a pedofiliához, a [REDACTED] pedig egy pedofil szervezethez hasonlóan kell megítélnünk. Mert végül is erről van szó. A pedofiliát az áldozat életkora teszi bűncselekménnyé, nem a hetero- vagy homoszexualitás.” A sérelmezett közlés tehát ténylegesen egy vélemény, azzal kapcsolatosan, hogy a felperes kiadványáról és a tevékenységéről hogyan szükséges vélekedni, azt milyen más tevékenységhez hasonlóan kell megítélni. Az újságíró ezen véleménye keretében teszi meg a keresetben sérelmezett összehasonlítást, amely szintén értékítéletnek minősül.
- [43] A perbeli esetben is érvényesül a közügyek szabad folyásának elsőbbsége és az, hogy a felperes - maga által is elismerten - közéleti szereplőnek minősül, így a tevékenységét, megnyilvánulásait ért kritikai észrevételek, véleménynyilvánítások vonatkozásában fokozott tūrésı kötelezettség terheli a Ptk. 2:44. § (1) bekezdésének a jogi személyekre történő megfelelı alkalmazása folytán. Ezen alapvetés alapján volt szükséges abban állást foglalni, hogy a sérelmezett közlés a véleménynyilvánítás oltalmát élvezı-e, vagy az megvalósítja a felperes által hivatkozott személyiségi jogsértést, mert átlépte a megengedett véleménynyilvánítás kereteit.
- [44] A véleménynyilvánítás jogilag megengedett keretei során érvényesül azon alapelv, amely szerint annak szabadsága „...nemcsak azokra az „információk”-ra vagy „eszmék”-re alkalmazandó, amelyek kedvező fogadtatásúak, vagy amelyeket ártalmatlannak, illetve közömbösnek tartanak, hanem azokra is, amelyek sértenek, megütközést keltenek vagy felkavarnak; ezek a pluralizmus, a tolerancia és a nyitottság követelményei, amelyek nélkül nem létezik egy demokratikus társadalom (ld. Oberschlick v. Austria (no. 1), 23 May 1991, § 57, Series A no. 204).” [EJEB, Uj kontra Magyarország, (23954/10) 2011. július 19., 19. bekezdése]
- [45] „Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a véleménynyilvánítás szabadsága kiterjed egyrészt az értékítéletet kifejező, az egyén személyes meggyőződését közlő megszólalásokra, függetlenül attól, hogy a vélemény értékes vagy értéktelen, helyes vagy

helytelen, tiszteletre méltó vagy elvetendő.” [3145/2018. (V. 7.) AB határozat Indokolás [53] és az ott hivatkozott gyakorlat]

- [46] Az alperesi írás sérelmezett közlése a fentiek szerint nem becsületsértő tényállítás, nem is a jóhírnévsértés megállapítására alapot adható következtetés, hanem közérdekű ügyben kifejtett jelentős társadalmi vitát kiváltó témakörhöz kapcsolódó értékítélet. Ezen értékítélet kétségtelenül túlzó és provokatív módon került megfogalmazásra, ám az írás szövegkörnyezetéből kitűnik, hogy milyen logika mentén, milyen célkitűzések, milyen indok alapján került sor ennek az álláspontnak a közlésére. A közlés célja nem a felperes lejáratása, nem a védett tulajdonsággal rendelkező tagjaival szembeni támadás volt, hanem figyelemfelhívás annak igazolására, miért szükséges a társadalmi, kormányzati fellépés a gyermekek beavatkozásmentes pszichoszexuális fejlődésének biztosítása érdekében. Azt, hogy a perbeli közlés az írás ezen céljának eléréséhez alkalmas-e, hogy ezen megfogalmazott értékítélet helytálló vagy sem, jó vagy rossz, a bíróság nem vizsgálhatja. A kommunikációs jogok „anyajoga”, a véleménynyilvánítás szabadsága kiterjed arra is, hogy a közlő akár túlzó, felfokozott, meghökkentő, provokatív véleményét másokkal megossza, az értékítélet helyállóságát vagy helytelenségét a bíróságok semmilyen módon nem vizsgálják.
- [47] Azt viszont a joggyakorlat alapján figyelembe kellett venni, hogy a gyermekek pszichoszexuális nevelését érintően kialakult, komoly társadalmi visszhangot eredményező vitában a sajtó feladatát képezi a közérdekű ügyekhez kapcsolódó információk megosztása, a vélemények közlése és e körben megengedett bizonyos fokú provokáció, túlzás is a figyelemfelkeltés érdekében. A véleménycikk szerzője vélhetően azt akarta kifejezni, hogy mivel egy mesekönyvről van szó, annak hatására gyerekek kerülhetnek veszélybe, ahogyan a pedofiliánál az áldozat életkorának van jelentősége, itt is a kiskorúakat érinti a cikkben levezetett veszélyeztetés. A körben von tehát párhuzamot a cikk írója, hogy mindkét esetben gyerekek kerülhetnek veszélybe. Ezen párhuzam helyállóságát vagy helytelenségét pedig a bíróságok a korábban már kifejtettek alapján semmilyen módon nem vizsgálják.
- [48] A felperesi érveléssel szemben az alperesi írás nem azt állítja tényként, hogy a felperesnek vagy a tagjainak lenne olyan megnyilvánulása, amivel ne ítélné el a gyermekek sérelmére elkövetett szexuális bűncselekményeket. A közlés valós tartalma nem is az, hogy a felperes, vagy tagjai - bármilyen módon is - a kiskorúakkal szemben szexuális visszaélést tanúsítanak, vagy ilyet támogatnának. A sérelmezett közlések olyan értékítéletek, amelyek közügyekben való megszólalás keretében kerültek kifejtésre, egy közéleti szereplő tevékenységét illetően. A véleménynyilvánítás szabadságának alapjogába való beavatkozás szükségessége mindezek alapján nem volt indokolt, ezért a [redacted] Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a keresetet elutasította.
- [49] A másodfokú bíróság döntése folytán az alperes vált pernyertessé, így a felperest kötelezte a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján perköltség viselésre. Az alperesi jogi képviselő az elsőfokú eljárásban négy, míg a másodfokú eljárásban három munkaórát számított fel. A [redacted] Ítéltábla a perköltség mértékének meghatározása során a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontját, valamint az (5) bekezdését vette alapul, és ez alapján kötelezte a felperest 75.000 forint + áfa perköltség megfizetésére.
- [50] A személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (1) bekezdése és a 42. § (1) bekezdése, valamint a 46. § (1) bekezdése alapján számított kereseti és fellebbezési illetéket a pervesztes

[REDACTED]

felperes köteles viselni a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. §-a alapján. Megjegyzendő, hogy a felperes az Itv. 5. § (1) bekezdésének d) pontja szerinti illetékmentességhez szükséges, a (3) bekezdésében foglalt nyilatkozatot nem tette meg.

[REDACTED] 2022. február 1.

[REDACTED]
a tanács elnöke

[REDACTED]
előadó bíró

[REDACTED]
bíró